

ja urrises kolleda ealega. „Warras ja mõrsofaks!
siño wiimne tund on praego käes! Si aita pikkemalt
walle egga kawwalus; ma wõttan so tossu seest
wälja! Allanda ennast filmapilgul miño wõimusse
alla, kahhetse pattud ja siis — jumalaga Ma-ilm
kõige kahtotega. Siin maksan ühheforraga kõik wanaid
wõllad kassudega sulle kätte. Si aita nüüd karwa-
niitmine egga kehha wõidmine, ei tolm, liiw egga
kussi, misga mo filmi pühkised ja filmawalguse kus-
tutafid; piimedal pääl teen sulle otsa.“

Reinowadder mõtles: nüüd ollen püssis! kui
teima wõlli alla ennast ei eida, tappab ta mind fil-
mapilgul; eidan ma ennast teima alla, siis ollen
iggawest teetatud ja rahwale naeruks. Muggusa
fõnadega hunti melitades, ütles ta: „Armas õno
issand! rõemoga tõutan, ellootsani teile sullaseks
jāda, õma suurt warra ja rikkust teile kinkida, kui
mind ellusse jättate. Tahhan teid enāam auustada,
kui kuningat, kõik miño sugguwõssa peab teid tenima.
Mis eddespidi metsas, jões, järwes ehk muial püan,
peab teile ossaks sama. Teie ollete wäggetw, miña
kawwal; ellame meie ühhel mehel, kes siis meie üle
wõimust saab? Si olleks ma ellades teie wasto
akkunud, kui wõimalik olleks olnud tülli teistwisi
lõppetada. Wõideldes püüdsin teid warjada, egga
olnud miño sü, kui foggemata küned ja sabba teie
silma putusid; süddamest kahhetjen sedda kahju! Ma
tunnen mõnda mõnuisaid arstirohtusi, misga teie
wigga wõin parrandada. Ehk jääks ka üks film

piimedaks, mis sest suuremat wigga? Ohtul maggama
eites, olleks teil agga üks ainofe afna luul kinni
panna, kus teistel sellepärrast kahhefordne waeto
on. Miño sugguwõssa peab teie ees põlwi nikku-
tama; kuhinga ja issandate kuuldes tahhan teie käest
andeks palluda, awalikkult kõik õma süüd ja kur-
jused üllestunništada. Wande sõnaga tõutan, et
teil miño poolt ial enāam kahjo ei olle karta. Tah-
hate teie mind süiski surmata, siis tehke, kudda ar-
wate; agga üht wissokest asja pallun meie tulletada:
miña surten, agga ei surte miño sugguwõssa. Üks-
ford saab miño lastest ja laste lastest kättetassuja
wälja tulles, kes werrise töö paska teile maksab.“

„Kawwal rebbane!“ urrises hunt: „sa püäd
ennast miño küüsišt peasta. Ehk olleks Ma-ilm üsna
kullast ehitatud ja pakkusid sa sedda mulle leppi-
tuse innaks, miña süiski sind lahri ei lasseks. Kül-
ma so wolle wandunised tunnen; ja ei annaks mitte
täbja muña koort mulle palgaks, kui ma sind peas-
taksin. Siño suggulast ei karda ma mitte küüne
wõrra; tulgo nemad miño peale, kui tahtwad. Sa
ütled ennast täna miño wasto armoline olnud? wata
mõrtsofaks! werrine filmamuña rippub kui piowarre-
topš alles palge peal. Kas ja ülleanneto ei olle
miño kassokat mitmes paigas lõhkunud? Sa olled
mo naese äbbi ja teotuse sisse saatnud; se olleks
ruimal karjapoisi töö, kui ma sulle andeks annaks,
ja siño peale armo eidaksin. Kõik wanaid ja
pattud peat sa täna elloga tassuma.“